

Lenin-mentes köztereket!

| L. SIMON LÁSZLÓ | IRÓ, ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

Létszámra gesztussal ünnepektől október 23-án Győr fideszes polgármestere: személyesen szedte le a Lenin út táblát a Baross út egyik házfaláról. Igaza van, valóban megengedhetően, hogy harminc évvel a rendszerváltás után ilyen tábla még a házfalon legyen. Ám a győri helyzetnél vannak sokkal rosszabbak. Ma is találunk kommunista vezetőkről elnevezett köztereket hazánkban, így van olyan település, amelyen jóarészt könyvelemből nem nevezik át a Lenin utcát. Könyvelemből, hiszen akkor minden utcabelinek át kellett volna íratnia a lapozgatás bordó személyi igazolványában a lakcímét, illetve a bírósági céges nyilvántartásban a vállalkozások adatait. Ráadásul a szemfüles lakók a postást sem akarták összezavarni „felesleges” utcanéveséssel. Szomorú, hogy a lustaság és a takarékosság ilyen fontos és a tákarékosság ilyen fontos ügyek kezelését sok-sok évtizedre odázta el.

Jómagam a Mező utcában élek, amelynek elnevezését szintén a kényelem motiválta. Ezt a közterületet a szocializmusban, a nyolcvanas évek elején Mező Imréről nevezték el; a kilencvenes évek elején József-sí, polgári gondolkodású, akáriszt kezdeményező lakóknak sikerült meggyőződniük a kommunizmus terhes örökségére egyébként fityeg hányó társaikat, hogy hagyják el az Imre keresztnevet. Azzal érveltek, hogy így nem kell minden irtont átvezetni a változást, elég lesz megtenni a következő aktuális iramodóztatásokat. Egyébként sem érdekelt a legübb embert a téma, azt sem tudták, valójában ki is volt névadó hősünk.

Mező Imre Ramocsaházaán Mehrel Iszák néven született 1905-ben. Szabónak tanult, majd Belgiumba emigrált, ahol tagja lett a helyi kommunista pártnak, és innen indulva futott be karriert a nemzetközi munkásmozgalomban. Harcolt a spanyol polgárháborúban, majd részt vett a francia ellenállásban. 1945-ben hazatért, és a kommunista párt mozgalmi embere, később vezetőségi tagja lett. Az 1956-os

fordulalom idején a Budapesti Pártbizottság épületét védte, s irányította a benne lévő civileket. A Fehér közyvek szerint: „A fegyveres ellenforradalmi bandák is megmutatták skibontakozásis programjukat: a tűzszünet leple alatt, a szovjet csapatok távozásá után, október 30-án támadást hajtottak végre a párt budapesti székháza ellen.” Mező nevét a rendszerváltás sok intézmény és közterület örizte, s még a mai napig van róla elnevezett utca Magyarországon.

Emlékszünk, micsoda cirksuz volt abból, hogy valaki a nagy történésről és kultuszminiszterről, Hóman Bálintról akart közteret elnevezni azután, hogy a bíróság jogerősen kimondta az ellene kommunista koncepcióis perben hozott ítéletök érvénytelenségét, ő nem volt háborús bűnös. A kérdős erősen megosztotta a közvéleményt.

Az ellen viszont még a kettős mérceire fityeg hányó liberálisok is jogosan tiltakozának, ha kiderülne, még mindig létezik Szálasiról vagy valamelyik nemzetvesztő társáról elnevezett közterület. A kettős mérceit is csak azért hozom ide, mert láthatólag Mező Imre, Lenin és társaik neve kevésbé zavarja őket, mint például Hómané.

A rendszerváltás elhúzózó folyamata az alapötvény elfogadásával zárult le: két évtizednyi hosszú átmenet után új fejezet kezdődött a magyar politikatörténetben. Ezért nem elgondolhatunk meg a győrihez hasonló gesztusokkal. Nem elég levanni az idejétmúlt, falakon felejtett táblákat. A jogi környezetet is rendeznünk kell, ezért érdemes lenne az önkormányzati törvényt kiegészíteni a közterekkel: közterület nem nevezhető el a náci és a kommunista diktatúrákhoz köthető vezető politikusokról, valamint olyan személyekről, akik a diktatúrák eltörszítésében jelentős szerepet vállaltak. S hogy kikről van szó, annak eldöntését a Nemzeti Emlöközeti Bizottságra érdemes bízni, amelynek tagjai már csak a koruk miatt sem lehetnek érintettek a kommunista diktatúráis működésében. |

„Nem elég levanni az idejétmúlt, falakon felejtett táblákat, a jogi környezetet is rendeznünk kell”